

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЯРМОЛА ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 7060/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

16 квітня 2009 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Ярмола проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Райт Маруст (Rait Maruste), *Голова*,

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*,

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), *суддя ad hoc*,

а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,

після наради за зачиненими дверима 24 березня 2009 року,

постановляє таке рішення, винесене того самого дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 7060/04), поданою проти України до Суду 10 листопада 2003 року громадянином України Станіславом Казимировичем Ярмолою (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.
3. 26 листопада 2007 Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Він також вирішив розглядати питання щодо суті справи та її прийнятності одночасно (пункт 3 статті 29).

ЩОДО ФАКТІВ

І. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1948 році та проживає у місті Євпаторії, Україна.
5. 8 грудня 1999 року Чорноморський районний суд Автономної Республіки Крим (далі — районний суд) постановив стягнути з заявника 136 гривень штрафу за заняття підприємницькою діяльністю без спеціального дозволу, а також конфіскувати брухт чорного металу вагою 268,5 тонн.
6. 22 грудня 1999 року той же суд за протестом прокурора Чорноморського району Автономної Республіки Крим скасував зазначену постанову та відмовив у притягненні до адміністративної відповідальності заявника. Справу було направлено до прокуратури Чорноморського району Автономної Республіки Крим для вирішення питання про порушення кримінальної справи щодо заявника у зв'язку з ухиленням від сплати податків.
7. 22 січня 2002 року начальник відділу податкової інспекції Державної податкової інспекції у Чорноморському районі Автономної Республіки Крим відмовив у порушенні кримінальної справи щодо заявника.
8. 27 січня 2000 року районний суд, розглянувши цю ж справу, постановив стягнути з заявника 136 гривень штрафу за заняття підприємницькою діяльністю без спеціального дозволу, а також конфіскувати брухт чорного металу вагою 268,5 тонн. Заявник оскаржив це рішення до Верховного Суду Автономної Республіки Крим.
9. 27 квітня 2000 року відділ державної виконавчої служби Чорноморського району Автономної Республіки Крим, враховуючи те, що триває розгляд справи Верховним Судом Автономної Республіки Крим, призупинив виконання постанови від 27 січня 2000 року. Однак податкова інспекція у місті Євпаторії реалізувала брухт чорного металу.
10. 10 травня 2000 року Верховний Суд Автономної Республіки Крим скасував постанову від 27 січня 2000 року та припинив провадження на тій підставі, що ті ж самі факти вже були розглянуті судом.

11. 19 квітня 2002 року районний суд постановив повернути заявнику 268,5 тонн брухту чорного металу.

12. 20 серпня 2002 року той же суд на підставі заяви заявника змінив порядок та спосіб виконання постанови від 19 квітня 2002 року та зобов'язав Державне казначейство виплатити заявнику 89,410 тис. гривень¹ відшкодування за реалізований податковою інспекцією брухт чорного металу.

13. Заявник неодноразово оскаржував у національних органах бездіяльність виконавчої служби по виконанню постанови від 19 квітня 2002 року.

14. У вересні 2002 року заявник звернувся до районного суду з позовом про відшкодування шкоди, завданої у зв'язку з адміністративним провадженням щодо нього та конфіскацією його власності. 10 грудня 2003 року районний суд зобов'язав Державне казначейство виплатити заявнику 3000 гривень. 14 липня 2004 року апеляційний суд Автономної Республіки Крим присудив виплатити заявнику з державного бюджету ту ж саму суму.

15. Постанова від 19 квітня 2002 року, змінена постановою від 20 серпня 2002 року, а також рішення від 10 грудня 2003 року були виконані у серпні 2004 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

16. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні від 27 липня 2004 року у справі «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–19) та в рішенні від 29 червня 2004 року у справі «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–19).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

17. Заявник скаржився на тривале невиконання постанови від 19 квітня 2002 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до неї, які викладені наступним чином:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права».

A. Щодо прийнятності

18. Уряд надав зауваження стосовно статусу жертви заявника, подібні до тих, які були відхилені у рішенні від 29 червня 2004 року по справі «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*), №18966/02, пп. 32–35. Суд вважає, що зазначені зауваження мають бути відхилені з тих же підстав.

19. Суд зазначає, що скарги заявника не є очевидно необґрунтовані у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Також Суд зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, визнає їх прийнятними.

B. Щодо суті

---

¹ 17,820 євро.

20. Уряд наголосив на тому, що він вжив всіх заходів, передбачених національним законодавством, з метою виконання рішення, винесеного на користь заявника. Він пізніше зазначив, що рішення було повністю виконане.

21. Заявник не коментував це твердження.

22. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишалося невиконаним протягом двох років та чотирьох місяців.

23. Суд неодноразово констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до неї у справах, схожих з даною (див., наприклад, вищенаведені «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*), п. 46, та «*Войтенко проти України*» (*Voystenko v. Ukraine*), пп. 33 та 55).

24. Розглянувши всі матеріали, надані Суду, він зазначає, що Уряд не навів жодного переконливого факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку.

25. Тому мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до неї.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

26. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6, статтею 13 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до неї на тривале невиконання рішення від 10 грудня 2003 року. Він також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на тривалість розгляду судом його позову, поданого у вересні 2002 року. Зрештою він скаржився за статтями 3 та 4 Протоколу № 7 на те, що йому було двічі призначено покарання за одне і те ж саме правопорушення, а також, що відшкодування, присуджене йому, не було виплачено протягом розумного строку.

27. Уважно розглянувши твердження заявника, виходячи з сукупності наявних матеріалів, Суд не встановив в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, жодних ознак несправедливого порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією.

28. Таким чином, ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як очевидно необґрунтована у значенні пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

29. *Стаття 41 Конвенції передбачає:*

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

30. Заявник не надав своїх вимог щодо справедливої сатисфакції. Тому Суд вирішує нічого не присуджувати.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо невиконання постанови від 19 квітня 2002 року прийнятною, а решту заяви — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 16 квітня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

Райт МАРУСТ
Голова секції